

59.

PROGRAMMA

In Funere,

Magnifici, Nobilissimi, Amplissimi & Consultissimi

VIRI

DN. HENRICI
MEURERI,

J.U. L. & Reip. Hamb. CONSULIS

Optime meriti,

Scriptum

Nomine Professorii Collegii

ab

EBERHARDO ANCKELMANN.

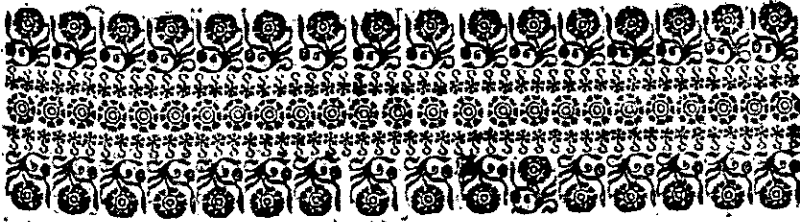
Ling. Hebr. P. P. & p. t. Rectore.

Exequiali die XXI. Julii ab lco xc.

HAMBURGI,

Typis Viduae Georgii Rebenlini.

Ultis atque variis huma-
na omnia casibus esse, & mu-
tationibus obnoxia, haud facile quisquam
dabitur qui ignoret, multo minus qui negare
audeat. Verum ea tamen esse vel securitas
mortalium potest vel stupiditas, minus ut in
mente inveniatur, quo mens ipsa tangi non parum consuevit, afflictaque.
:תבל הטוב שבו מזוג על כן נקרא עיר ההרס. *Optimum
quod est in mundo, est mixtum, idcirco vocatur urbs destructionis,*
non inscite quidem sane dixisse videntur Hebraei. Quippe mixta
dulcibus amara sunt, & sine incommodo commodum non existit ul-
lum. In amore, atque amicitia ipsa, inesse possunt mala, pos-
sunt rixae atque odium. *Etiā ex risu dolet animus, & tan-
dem letitia fit moeror (a).* Mixtas tamen incolae terrarum cogi-
tationes aegre aut suscipimus, aut in illis cupimus versari. Cum
secundae res sunt maxime, meditari res adversas negligimus. Scili-
cet animum vix meditatione & ratione corroborare volumus.
Certe enim *praemeditatio futurorum malorum lenit eorum adven-
tum, quae venientia longe ante videris (b).* Et quid non in cogita-
tiones has inducere intellectum potest? Quid, si obvientem
felicitatem vitrum aliquid elegans & pretiosum esse, dono nobis
datum, arbitremur? :יומא חד בנכסא דמוקרא ולמחר ליתכר. *Poculi (vitrei) pretiosi usus est unius diei, & cras confringitur,*
occlamant hic sapientiores Judaeorum (c). Interim diffiteri haud
quaquam possumus, prius dictum multo nobis & amplius & gravius
videri. Eandem enim illam cogitationem & nobilissimum quondam
Asiae Praefectus se se decere existimabat, eandemque sibi fatebatur non

A 2 me-

(a) Prov. XIV. 13. (b) Cic. Tusc. Quaes. lib. III. p. 114. (c) Berash. fol. 28. col. 1.

mediocrem consolationem attulisse, siptēque adeo iis, quæ Ciceroni, viro Consulari, scribebat (d), uberiùs hanc sententiã exposuit & illustriorem reddidit. Ex Asia inquit, rediens cum ab Agina Megaram versus navigassem, cæpi regiones circumcirca prospicere. Post me erat Agina, ante Megara, dextrâ Piræus, sinistra Corinthus, quæ oppida quòdam tempore florentissima fuerunt, nunc prostrata & diruta ante oculos jacent. Cæpi egomet mecum sic cogitare: Hem, nos homunculi indignamur, si quis nostrum interit, aut occisus est, quorum vita brevior esse debet, quum uno loco tot oppidorum cadavera projecta jaceant. *Kisne tute, Servol, cohibere, & meminisse hominem te esse natum.* Idem explicatius etiam agit, & pluribus prosequitur in Epistola quadam Seneca (e), & *Nulla res magna, ait, non aliquod habebit ruinae suæ spatium.* - - Frequenter nobis nunciati sunt totarum urbium interitus; & nos, inter quos frequenter ista nunciantur, quota pars omnium sumus? Pergit *Omnium istarum civitatum, quas nunc magnificas ac nobiles audis, vestigia quoque tempus eradet. Non vides, quemadmodum in Achaja clarissimarum urbium jam fundamenta consumpta sunt: nec quicquam, exstet, ex quo appareat, illas saltem fuisse?* Non tantum manufacta labuntur, non tantum humana arte atque industria posita vertit dies. Juga montium disfluunt, tota desedere regiones. Operta sunt fluctibus, quæ procul à conspectu maris stabant. Enumerare omnes fatorum viarum longum est. Non incommode ergo & mundus, & optimum quodque in terrarum orbe, vocari potest *urbis destructionis*. Nam ita vocem *מורד* vertendum arbitror. Neque enim Ies. XIX. (f) pretiosum quodvis in orbe *עיר מורד* nuncupatur, neque ita cæpit eas voces vel Chaldaeus vel Abarbanel, vel alius quispiam, quod sciam, judaicorum interpretum explicare. Quam vero ob causam res quasvis cum urbe diruenda comparare Ebraeus voluerit, forte parum constitisset, vel ad ineptias judaicas, ut alias pertinere foret creditum, nisi re insigniori alterum explanari Seneca tradidisset. Quid enim conficere homo extantius potest, aut præclarius, quam naturam æmulantes fabricare colles montesve, quibus certas terrarum partes pro arbitrio includat, atque muniat. Inter miracula mundi hujuscemodi opus aliquando numeratum fuit. Sed quo majori mœnia ornamento esse civitati solent, eo magis eandem splendorem illius imminuunt & obscurant, quando cotruerunt;

(d) Epist. lib. IV. Ep. 1.

(e) Epist. 91. pag. 758. 760.

(f) vers. 18.

runt, aut eum sunt disiecta. Quæsitum est olim, num expe-
 diat, urbes muris circumdari, moenibusque communiri. Et
 Agesilaps quidem cives armatos Spartaë moenia dicebat esse, neque
 enim moenibus eam carere tum putabat. Felices eos judicabat
 Hippocrates, qui cogitarent, viros esse regionum præsidia, non
 turres, aut lapidea moenia, quod idem sensit, etiam *Ludovicus*
 ille Thuringiæ Landgravius, (g). Etenim frustra sunt saxea, civita-
 tis moenia, nisi viros capiant, qui consiliis, animisque suis impetus
 hostium retardare & repellere valeant. Rectius, quam muri
 Jerichuntis, contra hostes jardenis pugnaverunt aquæ (h), quæ
 dicuntur fuisse מוּר מִיִּשְׂרָאֵל murus Israelitis (i). Et David cum armatis
 suis, מוּר murus fuisse fertur hominibus in campo (k). Hujus-
 modi etiam Murum divinitus urbi nostræ datum CONSULEM
 MEURERUM, & utilem nobis insigniter esse facile cognosce-
 bamus, impensæque de hoc lætabamur. Nihil enim quic-
 quam erat, quod non sperare nos juberet, MEURERUM
 ipsa REMURUM exiturum talem huic urbi esse, qualis fuit,
 fallor? an id ipsum Nomen VIRI jam portendit? At verò
 Ipsius auctoritas & merita majora erant, quam ut inde accessere
 ipsius laudes necesse esset. Jam idem nobis accidit, quod iis,
 qui in pretium ædis alicujus inquirunt, postquam incendio ab-
 sumta est, de qua antea minus solliciti fuerant. Perinde enim
 nos nunc æstimare damnnum nostrum scrupulosius occipimus. Divi-
 turnum nobis hunc murum fore, anni ac ætas VIRI sponde-
 bant. Jam ipsum nomen *mentium* nobis non satis tutum cre-
 ditur fuisse, & מוּר muri videntur denotasse מוּת mortem
 MEURERI CONSULIS. Si præsertim Masoretharum
 observationes & Cabbalistarum argutias sectari aut æmulari fas
 est, exigua lineolæ ¶ divulsio, quæ in ¶ illud mutet, triduis
 etiam morbum, vitam MEURERI abruptentem, nobis
 ante oculos poluisse videtur. Jam ipsum denique nomen
 MEURERUS, MURE RUES clamare visum est.
 Antea gaudio pleni ad hæc non attendebamus: nunc sive hæc
 species ægritudo, sive divinatio Nominis præfagientis accessit.
 Neque tantum urbis moenia, sed & parietes ædium nostrarum
 quotidie in memoriam revocare humanarum rerum fragilitatem,
 & prohi! cladem etiam nostram pergunt. Mortuos deslere
 olim Christianos vetuit Div. Cyprianus, affirmavitque Deum plu-

B 2

(g) *Uti legere est apud Mich. Piccart. decad. 3. Observ. histor. 6. p. 505f.*
... Salmuth. ad Panipollum part. 1. p. 110. 111.

(h) *Ios. 11. 16.*

(i) *Exod. XIV. 22.*

(k) *1. Sam. XXV. 16.*

ribus revelationibus idiplum sibi injunxiffe (1). Non ipsum **MEURERUM**, sed sua damna civitas nostra jam deplorat. In quo, quam antea, Beatior Ipse sane jam nunc est, qui prius tranquillitatem nobis laboribus & molestiis suis procuraverit, nunc luctus etiam nostri plane sit expers. Quod si, qui bonis literis honos **MEURERO CONSULE** steterit, enarrare paucis celebrare aut ingrederemur, angustis nimis limitibus Ipsius Merita includeremus, aut simul, quam beata Respublica nostra, sed & quæ literatorum omnium fuerit, ac nostra quoque felicitas, exponendum foret. Unus autem qui hoc omne assequi, aut condignis possit modis exprimere, qui luctus & incommodorum causas omnes recensere? Aliquot interim lineas ducere conabimur. Vita Ejus, ex quibus judicare cuivis integrum sit, qui quantumque Reipublicæ Hamburgensis Consul fuerit **MEURERUS**; (hei nobis, quod jam semper dicendum est, fuerit.)

Generatus igitur **MEURERUS** in hac civitate nostra Anno Christi M. DC. XLII. d. XI. Octobr. eam habuit nascendi originem atque stirpem, quæ etiam ad dignitatem Ipsius tuendam faciat. Parentem quippe habuit **HIERONYMUM MEURERUM**, Spectatissimum Prudentissimumque Virum, ad D. Petri juratum, & civitatis nostræ Duodecim-Virum: matrem vero **GERTRUDEM**, foeminam & pietate & virtutibus ornatissimam, Domui ac Prosapiæ **THO WESTEN** accensendam. Hi, cum **DEO** Filium consecrassent, atque **HENRICI** nomen ei imposuissent, literis eundem commode innutriendum esse censuerunt. Neque tantum privatos habuit studiorum formatores, sed publicos etiam egregiæ indolis ac spei Adolescens elegit Præceptores. Frequentare ergo Scholam Hamburgensem, & Athenæ quoque, quod Stadæ est, Auditor esse coepit. Neque tardum aliquid aut lentum in ingenio ipsius deprehensum fuit. Namque jam tum Anno M. DC. LXI. d. 16. Octobr. discedens in Academiæ Giessensem, ibique per triennium commoratus Magnificum quondam ac Celeberrimum Cancellarium **DN. TABORUM** sibi Doctorem, atque ad imitandum, non sine ingenti fructu delegit. Deinde Argentoratum profectus Anno M. DC. LXV. ibidem mense Martio dignitate Licentiati Jur. Ultr. fuit adactus. Non mirum igitur nobis videri debet, si is, qui omne suum studium in doctrina & sapientia collocaverat, literas deinde coluit ac adamavit. Ubi quid esset, quod disci posset, eo veniendum judicabit. Hinc Germaniam, Galliam, Italiam, Belgium, aliasq;

(1) lib. de mortalitate p. 107. edit. Brem. 1689.

aliasque terras peragraré, Spiræ etiam per aliquot tempus vivere & subsistere voluit. Tandem patriæ se natum esse reputans, illam Anno M DC LXVII, repetit. An. Christi M DC LXX. d. 18. April. nuptias celebravit cum Virgine lætissima, omnique hunc sexum ornante virtute instructissima; ANNA-MARIA LANGENBECIA, Filia DN. GARLEVI LANGENBECII, Nobilissimi quondam atque Prudentissimi hujus urbis Senatoris, ex qua unum genuit Filium, quædam divinum Numen per complures annos superstitem jubeat esse! Et cum ita semper animatus fuisset, ut non sibi, sed Republicæ se credidisset esse natum, Anno M DC LXXII. post Matthei sacrum diem Assessor judicii inferioris est designatus, & paulo post, die quippe 27. Maji ejusdem Anni Amplissimo Senatorum Ordini adscriptus. Qualis ipse Senator, quaque anima præsentia, & qua constantia fuerit, vel tum oculis nostris ostendit, cum è naviculariorum seditionem molientium turba, ante ipsam curiam, aliquem suis manibus animose arripuit, atque ita cæteros omnes a facinore deterruit sceleris. Coniuge Charissima orbatus, atque de novis nuptiis cogitans, Anno M DC LXXIV. d. 18. Maji in matrimonium accepit Virginem, & animi & corporis dotibus eximiam, ANNAM CECILIAM KENTZLERIAM, B. DN. PÆTRI KENTZLERI, Spectatissimi ac Prudentissimi ad D. Catharinæ, jurat & XII Viri Gnatam, viduam vero multo jam lectu ac merore oppletam. Ex hoc conjugio duos filios, duasque filias suscepit, quarum una in caelestia commigrans habitacula B. Parentem jamdum præcessit. At vero Ipse variis æque laboribus ac Amplissimis muneribus obeundis aptus Anno Chr. MDCLXXV. Mulhustum ad Conventum Circuli inferioris Saxonici fuit ablegatus. Sed & Anno MDCLXXVI. Legati partibus Ipsi demandatis, in **SERENISS. PRINCIPIS DN. GEORGII WILHELMI** aulam se recepit, qui hunc nos postea quoque sæpius Ipsi delatus est. Eodemque illo anno Prætor designatus, occasionem hæc est demonstrandi mirificam vim illam ingenii, scientiam, Prudentiam, & laborum tolerantiam pæne incredibilem. Quippe intra breve temporis spatium plurimas causas ipsùm & cognoscere & dijudicare potuisse, magna laude ferebatur. Unde Anno M DC LXXVIII. vota omnium Noviomagensibus transactionibus, cum destinabant, Eo igitur a Civitate hac ablegatus tunc quidem fuit. Verum tantum reliquerat sui desiderium, ut ab lens etiam solemniter Anno MDC LXXVIII. d. Aug. 10. **CONSUL** renunciaretur. Interim tamen non multo post Noviomago ad Præpotentes Fœderati Belgii Ordines Legatione

ne functus fuit. Huc reversus Anno MDCCLXXIX. ita Consulatum suscepit, atque hunc Titulum sustinuit, vere Patriæ CONSUL ut dicendus fuerit. Consilia de incolumitate Reipublicæ mentem suam perpetuo agitare debere ratus, maluit saluti eam suam semper antepone, & novissima etiam Civium Congregationi ad d. 10 Jul. interesse, eaque quæ proponerentur una ponderare. Scilicet decorum esse arbitrabatur, Consulem Reipublicæ consulentem mori. Inde cum dolores aggravescerent, domum rediens gravi ardenti febre sese sensit corripit, viresque corporis subito prosternt. Ipse finem instare coniciebat huius vitæ & molestiarum splendidarum, ad exitum se accinxit, caelestibusque ac divinis totus meditationibus vacavit. Ad quietas tandem & patrias sedes Consulem optime merentem transferre Deus voluit, atque ex hac vita præterita die Lunæ, quæ erat Julii 14. circa horam diei undecimam placidum, & Divinæ voluntati penitus acquiescentem, inter suspiria circumstantium, evocare, postquam annos exegerat XLVII, atque mentes 10, adjectis insuper tribus diebus. Magnam quidem nostræ Civitati perturbationem hic obitus attulit, sed & spes nos magna tenet, MEURERI famam MEUREOS Filios excituram esse ad propagandam Paternam Gloriam, ad inveniendos idolytos Majores WOLGANGUM MEURERUM Consulem, JOHANNEM CHRISTOPHORUM MEURERUM Syndicum, JACOBUM MEURERUM Senatorem. Comitabuntur funus omnes, qui Eius merita pensitant, quando ad futurum Lunæ, hoc est 21. Jul. diem, corpus solenni pompa in æde D. Nicolai humandum erit. Ea enim ejusmodi sunt, ut nostram invitationem minus exigant: ipsa hoc officium, hanc pietatem postulant.

flagrant, impetrant.

